curgătorul „mereu”, sau pe sinonimul său, care arată chipul în care continuitatea curgerii topeşte clipele (atomii de timp), „întruna”; ori depăşind marginile timpului lumii de aici, pentru a cuprinde şi pe cea de dincolo, în această continuitate de petrecere, şi sfârşind cu religiosul „pururea”, care însemnează „totdeauna mereu”, adică timpul şi vecinicia date împreună, ori cu indicativul său derivat „de-a pururi”; ce bogăţie de nuanţe!

Ne amintim tresărirea pe care am avut-o acum cincisprezece ani, când încercând să traducem întâia oară un text din Péguy, am constatat cum, pentru noţiuni pe care el se căznea să le făurească pe franţuzeşte, prin alăturare de concepte de felul lui: „*continuellement toujours*” sau „*éternellement toujours*”, pentru care ar fi trebuit să traducem „totdeauna mereu” sau „vecinic întruna”, noi găsim în limba noastră, gata făcute, pe aceste „pururea” şi „de-a pururi”, discriminări pe care limba alor noştri le făcuse cu veacuri mai înainte.

Reflecţia asupra acestui „tot-de-a-una”, de pildă, e plină de interes, pentru că ea ne pune pe calea unui fel de eleatism funciar al sensului românesc al existenţei, care coexistă